

Разбира се, че любовта къмъ отечеството не ни прѣчи ни най-малко да обичаме и останалото човѣчество. Напротивъ ние никога не трѣбва да се възгордѣваме и да вѣрваме, че отъ нашата земя по-хубава нѣма, че отъ нашия народъ по-храбъръ и по-добъръ нѣма и че всичко у насъ е по-хубаво и по-добрѣ се върши, отколкото у другитѣ народи. Това много би ни напакостило, защото, ако се отнасяме съ гордостъ и прѣзрѣние къмъ другитѣ народи, ние нѣма да изучаваме съ потрѣбното внимание онова, което тѣ сж направили за напрѣдъка и съвършенството на науката и изкуството; слѣдователно, ще останемъ по-малко развити отъ тѣхъ.

Нека, прочее, нашето родолюбие бжде всѣкога разумно. Нека обичаме и свето да пазимъ своето си, нека почитаме и чуждото. Нека всѣкога се ровимъ въ историята на другитѣ народи, нека внимателно изучаваме онова, което тѣ даватъ за общочовѣшкия напрѣдъкъ, за науката и изкуството, и, каквото намѣримъ у тѣхъ добро и поучително, нека съ усърдие го заимствуваме. Така като вършимъ, ние най-достойно ще изпълнимъ свещенитѣ длѣжности, които имаме къмъ нашето отечество; така ние ще можемъ да си запазимъ скѣпата свобода; така и ще успѣемъ да стигнемъ по-напрѣдналитѣ отъ насъ по наука и изкуство народи.

